

Aan de Freulevijver

Omdat ik langzamer ben gaan rijden, open ik het raampje van de auto. Soms neem ik een afslag om even van de snelweg af te zijn. Ik rijd op een brede tweebaansweg en weet dat er straks een weg naar links gaat. Die zal ik vast gaan nemen, maar hoever ik daarna de bekende afslagen volgen zal, weet ik nog niet. Ik ken niet de hele weg. Ik weet niet of ik uiteindelijk ook echt ga zoeken.

Door het open raampje meen ik een avondruis te horen. Het is een prachtige avond aan het einde van het voorjaar. De lucht in het westen strijkt over alles een zacht oranje waas dat zegt dat het langzaam over gaat. Het voorjaar is haast over. Jammer. Het einde van het voorjaar is me al te laat in het jaar. Als de opwinding van de grutto's net verdwenen is, passen de dagen me al niet goed meer. Zoals ik ook een ochtendmens ben, ik houd van de jeugd, en 10 uur 1 lacht me toe, maar 9 uur 59, dan is er iets voorbij. Ik ben een beginner.

Ik sla rechtsaf en weet dat ik de plek van toen nog steeds nader, maar nog weet ik niet of ik ook werkelijk ga zoeken.

Ik was zo jong, het was ochtend en dat leek niet over te kunnen gaan. Niet dat het langzaam ging, maar iedere tel stuiterde gestaag door, als de galm in een huis dat bewoond gaat worden. Het wilde niet wegsterven. En iedere beweging omarmde zonder ophouden. De plek was in de plek was in de plek was in de plek.

We zaten op een plaid in het vlekkerige gras. Om ons heen twinkelde en dwarrelde het soms even, dan ging er een vlag door het loof. Dan weer lagen de vlekken van licht stil. Ze dreven ook op het water, of ze waren net opgezogen. Vóór ons stak een steiger de vijver in.

Het water was dof, ik wist niet of ik er nu inkeek, of dat het in mij keek. Het water was diep donkergroen en diep lichtgroen tegelijk. Hoe diep was het water dat alle jaren er in konden verdwijnen? En ook de minuten. Je wist zeker dat die er waren, maar je vond ze er niet terug. Niet dat ze echt zonken, ze werden er sponzig. Ze mengden met het water en de andere drabbige groene minuten. Groener en groener werd het. En drabbiger. De lelies konden er alleen nog stil op liggen, zo dik was de tijd er geworden. Donkere vlekken, schaduwen van niets.

Het water was diep en het bos paste erin, en Friesland, Nederland, De Benelux, de EGKS, Europa, en Het Noordelijk Halfrond. De Aarde en het heelal, en de plas zelf paste ook in de plas, paste in de plas, paste in de plas.

Mijn vader had een beker chocolademelk in zijn linkerhand en dronk die traag maar in één keer, terwijl hij met de fles in zijn rechterhand een beker vulde die ik voor hem ophield. Die beker was van wit piepschuim. Toen ik wilde drinken, gloeide het piepschuim op mijn onderlip, maar daarna stroomde de chocolademelk er verkoelend overheen.

Mijn vader vertelde dat hij er vroeger eens per jaar kwam, op zondagmiddag. Dan gingen ze niet naar de kerk. De lelies bloeiden dan meestal. De jaren dat dat geleden was, leken me eindeloos lang, met een vader die zichzelf in het klein was en met een vader die alleen maar

vader was, geen opa. Ik was mijn vader en zijn zoon, en hij was mijn zoon van zijn kind toen we ons voorover bogen, zo boven het water. En we zagen twee vlekken ons toeschijnen vanuit de lobbige en groene jaren. Ze dwarrelden even, dan bewogen ze de wind.

Het was nog steeds ochtend. Ik dacht aan mijn opa en oma. Later op de dag zouden we naar ze toe gaan omdat ze vijfenveertig jaar getrouwd waren.

Ik staarde in het water en dat staarde nog steeds terug.

`Gingen jullie hier dan zwemmen?'

`Nee.'

`Kon je hier toen ook al niet in?'

`Je kon best in het water komen. Gewoon vanaf de wal, of vanaf de steiger. Maar in een vijver zwem je nu eenmaal niet. Die is voor de sier.'

`Maar kon je er wel nat in worden?'

`Natuurlijk. Het is toch water.'

Ik knikte. Er klom een mier door de plooiën van de rood-groen geruite plaid.

`Hoe gingen jullie hier dan heen?'

`Met de bus. We stapten bij de grote brug op. Je stak een hand omhoog en de bus stopte dan gewoon.'

`En reed die bus dan hierheen?'

`De bus reed over de weg verderop. We stapten uit bij het witte hotel en dan liepen we door het bos hierheen.'

`En konden jullie het dan altijd vinden?'

`Zo moeilijk is dat niet.'

Terwijl hij mijn vragen beantwoordde, plukte hij een rietblad. Hij liet het even tussen duim en wijsvinger glijden. Ik hoorde de ruwheid. Toen maakte hij met zijn duimnagel een gleuf op de nerf in het blad.

`Wist opa de weg?'

`Wij wisten het ook wel.'

`Ging iedereen die in de bus zat hierheen?'

Hij schudde zijn hoofd en stak de punt van het blad door de gleuf heen, waardoor er een lus ontstond.

`Kijk.'

Hij boog zich voorover en legde het blad voorzichtig op het water. `Een zeilbootje. Er moeten geen druppels op komen anders zinkt die misschien..'

`Er zijn hier toch geen druppels?'

Hij keek even naar me. Hij zag dat ik naar het water keek.

`Je kunt ook zeggen dat de vijver één grote druppel is die uit ontelbaar veel kleine druppels bestaat. Ze liggen precies tegen elkaar aan.'

Het water leek opeens bol. Er kwamen rimpeltjes op. Het verbaasde me dat dat kon. De krul van riet schoot opeens vooruit, draaide een beetje en lag toen weer stil. Door het water heen kon ik de stengel nog een beetje naar beneden zien steken. Het leek wel een roer. Daarna bleef het bootje liggen en kon niet meer weg. Natuurlijk niet.

En nog steeds was het ochtend aan de vijver.

De wegen worden smaller, ik heb al vier keer een afslag genomen en ik rijd steeds langzamer, tot iets me straks misschien dwingen zal te stoppen en dan ben ik ergens, zonder nog te wachten.

Ik ga nog eens linksaf en kom bij het bos. Zo dichtbij ben ik nu. Nog steeds zal de enorme druppel roerloos in de vijver liggen. De vijver verlaat het water niet. Misschien is het straks de druppel die me tot stilstand brengt.

Ik denk wel eens aan de vijver, want bij alle koude chocolademelk in mijn leven voel ik een schuimbekertje op mijn onderlip gloeien. Bij het bruine chocoladeschuim schenkt mijn vader in en drinkt tegelijkertijd, traag maar in één keer. Al het groene water van de wereld ligt in de Freulevijver. En misschien pas ik zo goed in alle volgende ochtenden doordat toen, zo vroeg op de dag, alle druppelen samenkwamen en een vijver maakten waarin ik mezelf aangekeken zag worden. Alle druppels één geworden, gestold tot een ochtend.

En 's middags, toen waren mijn opa en oma vijfenveertig jaar getrouwd en keken ze elkaar niet meer aan zoals de vijver en ik deden. Dat is de middag. Zo is het als het twaalf uur geweest is.

Het wordt donker. Er vallen kleine spatjes op de voorruit. De klinkerweg begint te glanzen. De koplampen van een tegenligger weerspiegelen erop. Ik rijd langzaam langs de bosrand, maar zie niet waar ik het bos in kan.

Er staat een bord dat naar de snelweg wijst, ik besluit terug te gaan.

Jabbink de Vries